

« zurück blättern vor »

KLINKIER subst. m. sgl., ab 1908; ‘sehr beständiger, fester Kunststein’ – ‘bardzo trwały i twardy sztuczny kamień’: (1908) 1949 *Żer.Dzieje* II 258, DOR *Odepchnęła jedną z wrótni i weszła na posadzkę sieni z żółtych kostek klinkieru.* ◦ 1947 *Putr.Rzecz.* 284, DOR *Kilka dalekich dorożek klaskało o klinkier.* ◦ 1951 *Huss.Mur* 78, DOR *Część drugiej ściany zajmował kominek obłożony wiśniowym klinkierem.* – SW, DOR (techn.). ◊ **Etym:** nhd. *Klinker* subst. m., ‘ein kleiner, sehr hart gebrannter Ziegelstein’, GRI. ◊ **Der:** *klinkierowy* adj., 1952 *Prz.Artyst.* 6 s.56, DOR, zuerst geb. DOR; *klinkierówka* subst. f., ‘ein Boot mit einer besonderen Beplankung’, zuerst geb. DOR; *klinkiernia* subst. f., zuerst geb. DOR.

« zurück blättern vor »